

Módosítva: 2016.06.10.

326. Krepuska Géza

1924-1933

4 doboz = 0,48 ifm.

Krepuska Géza (Pest, 1861. szeptember 5. – Budapest, 1949. október 15.) Gimnáziumi tanulmányait a Deák Téri Evangélikus Gimnáziumban, jeles eredménnyel végezte. A Budapesti Tudományegyetemen 1888. január 4-én kapta meg egyetemes orvosdoktori oklevelét. Az egyetemen – tanársegédi munkája során – ő készített Magyarországon először fényképfelvételt mikroszkópos metszetekről.

Fülész rendelőorvosként dolgozott az István Kórházban és az Új Szent János Kórházban, ahol akkor még nem volt önálló fülészeti ambulancia és fülészeti osztály. Időközben Pertik Ottó kórbonctani intézetében folytatta a fül anatómiai vizsgálatait, melynek tapasztalatait dolgozatokban jelentette meg. 1897-ben kinevezték az Igazságügyi Orvosi Tanács tagjává, amely megbízatást 40 éven keresztül látott el.

1898-ban magántanári képesítést szerzett. 1911-ben megbízást kapott az egyetem orvosi karától a fülészeti tantárgyak oktatására és a klinika vezetésére, ezzel megteremtette a modern magyar fülorvoslást. Ez a tanszék/klinika a Szent Rókus kórházban működött, hallatlanul szerény körülmények között. Krepuska ezt a kórházi osztályt európai hírűvé emelte. Működése eredményeként nem a magyar betegek utaztak a nyugati fülklinikákra, hanem különvonatok (kocsik) hozták a Krepuska-osztályra a gyógyulni vágyókat a nyugati féltekéről. Szakmai munkáját elismerve ún. „fő” tanszékké (belgyógyászat, sebészet rangjára) léptették elő a fülészetet, őt nevezve ki Magyarország első fülészeti tanszékvezető egyetemi tanárává. Egyben ő volt az utolsó fülész klinikavezető is, mert őt már orr-, fül-, gégeész tanszékvezetők követték. Ebben a korszakban vált kötelező – szakvizsgáláshoz kötött – tárgygyá a fülgyógyászat. Új operációs módszereit egész Európa átvette, gyógyulási mutatói messze meghaladták a nagy nyugat-európai kórházak eredményeit. (Cikkei, tanulmányai több országban – főleg német, olasz nyelvterületen – is megjelentek.) Több külföldi fülgyógyász egyesület is tagjává választotta. A magyar Otológiai Szakosztálynak alapító tagja, majd évtizedekig elnöke, később örökös, tiszteletbeli elnöke volt. Előadásai, több mint 100 dolgozata nagymértékben visszaszorították a füleredetű halálozást és a süketiséget.

1932-ben munkásságát a legnagyobb magyar orvosi kitüntetéssel – a magyar orvosi „Nobel Díjnak” emlegetett – Balassa emlékéremmel jutalmazták. Nyugdíjazásakor Horthy Miklós az államfői elismerés kifejezéséül a Signum Laudis érdemrenddel tüntette ki.

A levéltárban található iratanyag vásárlással került a gyűjtemény tulajdonába. Megtalálható benne egy másodpéldányokból álló irategyüttes a Dékáni Hivatal irataiból, többnyire segédszemélyzet kinevezéséről. Az anyag egyenkénti átnézéssel kutatható.

1. doboz	Hivatali levelezés A Dékáni Hivatal iktatott iratai	1914/15 – 1932/33
2. doboz	Fülészeti Tanszék/Klinika működése Gazdálkodás (számlák) Kórlapok	1924-1933
3. doboz	Tudományos működés Közlemény kézírata, különlenyomatok, könyvek	1895-1966
4. doboz	Magánlevelek 1932 Fotók	1929